

DOMOVNÍK

č. 4 – DUBEN 2010

Dále čtete:

- Proč roční rozhovory v Charitě? (str. 3)
- Interview s Libuší Smějovou (str. 4)
- Osudy dvou mužů, Zdeňka a Dana (str. 5)

CITÁT MĚSÍCE: „Není jediného dne, aby nepřinesl svou, jen jemu vlastní příležitost vykonat dobro, které nikdy předtím nemohlo být vykonáno a nikdy potom nebude moci být vykonáno.“ W. H. BURLEIGH, americký novinář a básník

Vyšla dlouho očekávaná kniha „20 zastavení v Charitě Opava“

Je pověstnou třešinkou na imaginárním dortu k dvacetinám Charity Opava. Zatím ji vidělo jen pár zasvěcených a oficiálně bude představena během slavnostního odpoledne, příznačně nazvaného „20 let služby Opavě“. Ano, řeč je o tolik očekávané publikaci, která mapuje historii Charity Opava od prvních krůčků až po dnešek.

Kniha, tištěná na křídovém papíře, nese název „20 zastavení v Charitě Opava“ a je kompilací článků, publikovaných v charitních tiskovinách. Doplňují ji stovky dobových fotografií, které za ta léta nafotili zaměstnanci Charity a zachytili na nich tváře jedinečných lidí a neopakovatelné okamžiky a události. Ve dvaceti kapitolách je zachycena historie i současnost služby lidem Opavska, dvacet let usilovné práce našich dobrovolníků a zaměstnanců. Tito lidé ze sebe každodenně vydávají to nejlepší, co v nich je, pro dobro druhých. A to je rozhodně dobrý důvod k tomu, aby nebyli zapomenuti. Kniha prezentuje všechna charitní střediska a dává, alespoň letmo, nahlédnout i do osudů těch, kteří Charitu budovali nebo těch, kteří ji v těžkých údobích svých životů

potřebovali - našich klientů. Za dobu svého trvání pomohla Charita Opava už tisícům lidí. „Myšlenku vydat knížku o Charitě Opava jsem nosil dlouho v hlavě, první impulsy ale přicházely už dávno předtím od otce Josefa Veselého, který při každé příležitosti připomínal - dokumentujte všechny události, pište kroniky,“ vzpomíná ředitel Jan Hanuš a posmutní. Otec Veselý měl nesmírnou radost, když se loni během neformálního setkání ke dvaceti letům Charity dověděl o chystané knížce a právě on měl být prvním obdarovaným. Bohužel se jí už nedočkal. Jak dále Jan Hanuš dodal, knížka bude i v prodeji a podle fundovaných odhadů by si na sebe měla vydělat.

Nutno ale dodat, že právě vydaná kniha není prvním počinem na tomto poli. Už v roce 2004

vyšla pod názvem „Problém jako Boží výzva“ kniha vzpomínek věnovaná bývalé ředitelce Anně Ekslerové u příležitosti jejího odchodu z Charity Opava. Šlo však víceméně o „intimní“ záležitost, určenou pouze pro ni. Celkový náklad byl tři kusy.

Publikaci „20 zastavení v Charitě Opava“ s využitím grafických návrhů Václava Burdy sestavila Štěpánka Gecová, a to v rekordním čase. Začala na ní pracovat v říjnu loňského roku a letos v březnu už se balíky s tiskárnou vonícími knížkami vršily v ředitelně. Ovšem s přísným zákazem do nich nakukovat!

Oficiálně pak bude kniha představena během slavnostního setkání všech zaměstnanců Charity Opava a dalších významných hostů. Akce, nazvaná „20 let služby Opavě“, se uskuteční ve velkém sále Minoritského kláštera ve středu 28. dubna od 14 hodin. Přítomné tam bude čekat jedno velké překvapení, které zatím zůstane zahaleno tajemstvím. „Věřím, že to bude pro Charitáky příjemné překvapení,“ naznačil ředitel Jan Hanuš, více však prozradit odmítl. Takže pokud máte překvapení rádi, určitě si toto komorně laděné setkání nenechtejте ujit.

Něco ale odtajnit přece jen můžeme. V programu zazpívá dětský soubor Domino a součástí akce bude také raut. A co je chvályhodné, zvláště dnes v době krize - lahůdky od á do zet vyrobí pod vedením asistentky ředitele Lenky Konečné klienti naší sociálně terapeutické dílny Radost, kteří se objeví i v obsluze. Srdečně Vás zveme, přijďte mezi nás!

Slovo ředitele

Radujme se ...

Máme tady jaro a s ním Velikonoce. Pro jedny jsou oslavou jara, pro druhé - tedy pro křesťany, jsou nejvýznamnějším svátkem liturgického roku.

Ať už je vnímáme z té či z oné strany, určitě je vnímáme podobně. Den Ježíšova zmrtnýchvstání je počátkem nového života, věřící člověk prožívá intenzivní radost a modlí se, aby měl sílu a chuť změnit v sobě to, co je špatné. Jsou to dny plné naděje pro všechny, stačí se podívat kolem sebe. Příroda se probouzí ze zimního spánku, vykvétají první sedmikrásky, rodí se mláďátka. Dost důvodů k radosti.

V Charitě Opava si pak dubnu připomeneme také několik výročí. Před dvaceti lety jsme otevřeli Křesťanskou knihovnu, která začínala s několika darovanými knížkami a za dobu svého trvání se značně rozrostla. Dnes nabízí nejlepší díla křesťanské literatury pro dospělé i mládež. A těší nás, že i v době internetu zájem o dobrou knihu trvá. V dubnu roku 1999 jsme spustili naše první webové stránky, které letos dostaly novou podobu. Prostřednictvím „webovek“ se o Charitě Opava během uplynulých jedenácti let dovědělo mnoho lidí ze všech koutů naší republiky. Před třemi lety pak vznikl mobilní hospic Pokojný přístav. Ve stejné době jsme s pomocí Obchodního družstva Tempo otevřeli obchůdek Chráněných dílen Vlastovičky v supermarketu Terno. A protože vše funguje a pomáhá lidem, budou to výročí radostná.

Přeji všem krásné a požehnané svátky a šťastné nové začátky.

Jan HANUŠ, ředitel

+ BŘEZEN

Ostroj Opava obdaroval Mravenečka

Akciová společnost Ostroj Opava poskytla Dennímu stacionáři pro děti s kombinovanými vadami Mraveneček velkorýsý dar v podobě finančního příspěvku na mobilní klimatizaci a Montessorioho pomůcky. Při činnostech s těmito pomůckami se rozvíjí jemná i hrubá motorika a myšlení našich klientů, kteří se s jejich pomocí učí věci, pro nás samozřejmě. Více si budete moci přečíst v dalším čísle Domovníku.

- BŘEZEN

Přijdeme o tisíce

ASEKOL snížil Chráněné technické dílně ve Velkých Hořticích výkupní cenu za ostatní odpad ze dvou korun na pouhých padesát haléřů za kilogram. Loni jsme za 50 tun tohoto zpracovaného odpadu získali sto tisíc korun, letos to bude za stejné množství už jen dvacet pět tisíc.

STALO SE

• Senior klub v dílnách

Kratičkový článek v Opavském a hlavičském deníku byl impulsem k návštěvě zástupců Senior klubu z Markvartovic v Chráněné dílně sv. Josefa. Při prohlídce dílen byli tak nadšeni, že si ihned objednali výrobu 90 keramických pytlíků, které dostanou senioři u příležitosti 10. výročí založení svého klubu. Členové klubu rovněž projevíli přání, aby v létě proběhlo setkání markvartovických seniorů se zaměstnanci dílen, spojené s exkurzí a prodejem výrobků.

• Proběhlo kolečko

V závěru března proběhlo tradiční kolečko pro nováčky, kteří do práce v Charitě Opava nastoupili v loňském a v letošním roce. Noví zaměstnanci za doprovodu Marie Gilíkové navštívili ve třech etapách všechna charitní střediska a seznámili se s jejich činností a chodem.

• Vzácná návštěva

Velkou radost nám udělala bývalá ředitelka Charity Opava Anna Ekslerová. Ve čtvrtek 25. března si udělala po ranní mši čas a přišla na návštěvu do Jaktáře. „Bylo to přátelské setkání, strávili jsme příjemné dopoledne,“ uvedl ředitel Jan Hanuš s tím, že se nedebatovalo jen o práci. Paní Ekslerová prošla všechny kanceláře a dílny, pozdravila se se zaměstnanci a zajímala se o všechny novinky.

• Zájem o Wellness

S potěšením jsme zaznamenali, že naše Wellness centrum získalo velkou zakázku. Opavský Katastrální úřad zakoupil pro své zaměstnance permanentky v hodnotě čtyřiceti tisíc korun. Věříme, že zázračné ruce našich masérů udělají úředníkům opravdu dobře.

KALENDÁRIUM

* **24. dubna 1995** proběhl v Klubu sv. Anežky první večer poezie s otcem Josefem Veselým.

* **V dubnu 1999** vzniklo středisko Pracovat spolu je přece normální, z něhož se později vyprofilovalo mateřské centrum Neškola.

* **10. dubna 2002** byl otevřen Domov Agapé – resocializační zařízení pro drogově závislé děti ve věku od 12 do 15 let. Bohužel, nebyla mu souzena dlouhá existence.

* **1. dubna 2007** zahájil činnost mobilní hospic Pokojný přístav.

Právě teď probíhají roční rozhovory v Charitě Opava

Ne v každé organizaci má člověk možnost pohovořit si se svým vedoucím důvěrně a lidsky mezi čtyřma očima. Obvykle na to ve víru každodenních pracovních povinností není čas. V Charitě Opava ano, právě nyní zde probíhají roční cílené rozhovory, kterými projde bez rozdílu každý zaměstnanec.

Jak uvedl ředitel Jan Hanuš, ačkoli cílený rozhovor byl zaveden do systému organizace teprve letos, nejedná se o novinku. „Ještě jako vedoucí Domu sv. Cyrila a Metoděje ve Vlašovičkách jsem se setkal s doktorem Ivo Šelnerem, který je v současnosti vedoucím sociální medicíny při Caritas Vorarlberg v Rakousku. On je autorem této koncepce, která považuje

je cílený rozhovor za speciální řídicí nástroj, vedoucí k systematickému osobnímu rozvoji zaměstnanců a k posílení spolupráce mezi přímými nadřízenými a pracovníky. Dlouze jsme na toto téma hovořili. Jeho myšlenka mně zaujala natolik, že jsem cílený rozhovor zavedl právě ve Vlašovičkách.“

Později, po jmenování ředitelem

Charity Opava, se Jan Hanuš rozhodl aplikovat tuto strategii na celou organizaci. Avšak do letošního roku byly rozhovory s podřízenými pouze doporučené, tudíž je možné, že ne všichni je praktikovali. To se právě změnilo. Ředitel Jan Hanuš považuje tuto změnu za velice důležitou: „Je třeba, aby každý zaměstnanec měl možnost sdílet svému představenému své představy, trápení i radosti, a to nejen z pracovní oblasti. Jen tak může organizace dále růst.“ V žádném případě nejde o to, vytáhnout z lidí informace, které by mohly být zneužity nebo se jim štoupat v osobním životě.

Pečovatelka Dana Výtisková rozhovor absolvovala poprvé. Přiznala se, že z něj měla trochu obavy. Nakonec byla příjemně překvapena: „Byl dostatek času si popovídat, já jsem mohla říci spoustu věcí, které jsem měla na srdci a také jsem se hodně dověděla. I sama o sobě. Abych pravdu řekla, bylo mi pak líp. Takže to hodnotím pozitivně.“

Stejný názor má Eva Dubová, pracovnice Mraveněčku, kde se roční rozhovory provádějí již několik let. „Je to prospěšné pro obě strany a určitě se toho nikdo nemusí bát,“ vzkazuje pak těm, které tato nová zkušenost teprve čeká.

Naučit se vlastní podpis může být fuška

Máme tak nějak zafixováno, že nevidomí mají své Braillovo písmo a většinou nás ani nenapadne, že pouze s ním by v běžném životě neobstáli. I oni přebírají poštu, podepisují smlouvy, vybírají peníze. K tomu potřebují zvládnout jednu důležitou věc, a tou je vlastnoruční podpis.

Nic jednoduchého. Trvá to dlouhé měsíce a vyžaduje velké úsilí. Anička Svítlová, čtyřiačtyřicetiletá obyvatelka Domu sv. Cyrila a Metoděje ve Vlašovičkách, tím prošla dvakrát. Poprvé se naučila podepsat během svého prvního pobytu ve Vlašovičkách před deseti lety. Tehdy se ještě jmenovala Horváthová a jak říká, toto jméno bylo na psaní obzvláště těžké. „Nácvik vlastnoručního

podpisu je součástí výuky prostorové orientace a samostatného pohybu. Je to složitý proces, při kterém se klienti musí naučit spoustu úkonů, například správně uchopit a používat tužku, seznámit se se sešitem, s kladením listů a orientací v rozsahu jedné stránky. Další úroveň je orientace v řádku,“ vysvětluje ochotně vedoucí Domu sv. Cyrila a Metoděje pro zrakově postižená a instruktorka

prostorové orientace Eva Kubesová. Pro lepší představu, jak by měl podpis vypadat, vyrábí hmatové modely na zvláštním papíře. Když se nahřeje, písmo nabobtná a nevidomý si jej osáhá. „Udělám vždy několik variant, aby si klient mohl vybrat. Poté se nacvičuje psaní tvarů a potřebných písmen velkého rozměru, která se postupně zmenšují až dosáhnou velikosti, která se vejde do podpisové šablony velké 5x1 centimetr.“ Průměrně trvá okolo tří měsíců, než se nevidomý naučí podepsat, ale často ani tato doba nestačí. „Ne všichni totiž mají pro prostorovou orientaci buňky,“ říká Eva Kubesová. Zvládnout podpis je ale pro každodenní život nezbytností. Někteří to pak v praxi vyřeší šalamounsky. Nechají si udělat razítko.

Paní Anička razítko nemá a celou proceduru musela „protrpět“ znovu, když změnila příjmení. Shodou okolností v době, kdy se po deseti letech samostatného života vrátila zase zpátky do Vlašoviček. „Bylo to těžké, ale jméno Svítlová se mi učilo o hodně lépe než to původní,“ usmívá se a dovolí nahlédnout do sešitu, v němž svůj podpis poctivě cvičila několik měsíců.

Máte doma seniora?

Máte doma seniora? To není jen otázka, ale také název nového projektu Charity Opava, jehož cílem je pomáhat osobám a rodinám, které v domácím prostředí pečují o někoho blízkého v pokročilém věku.

S projektem přichází Denní stacionář pro seniory a jeho autorkami jsou vedoucí stacionáře Jana Řehulková a manažerka sekce služeb seniorům a zdravotnických zařízení Petra Thiemlová. „Lidé se sice dožívají stále vyššího věku, ale zároveň se nevyhnou nejrušnějším neduhům spojeným se stářím. Někdy přicházejí změny pomalu, jindy udeří jako blesk z čistého nebe. Jednou za mnou přišla starší paní, která měla doma manžela s Alzheimerovou nemocí. Plakala a říkala, že o tom nic neví, jestli jí nepůjčila nějakou literaturu, aby věděla jak o něj pečovat,“ vzpomíná Jana Řehulková na jeden z prvních

impulsů a dodává, že takových lidí je hodně. Mnozí vůbec nevědí na koho se obrátit, kdo by jim s péčí pomohl. Zpočátku, když zjistí, že se jejich blízký začal chovat jinak, než byli zvyklí, mají obvykle pocit, že jim dělá naschvály nebo chce na sebe upozornit. Většinou se ale jedná o nezvratný stav. Když se loni v rámci komunitního plánování diskutovalo na toto téma, bylo jasné, že podobná služba je v Opavě potřebná, ale chybí.

„Rozhodly jsme se, že do toho půjdeme a využijeme přitom dlouholeté zkušenosti, které máme. Už šest let totiž v denním stacionáři pořádáme setkávání rodin našich klien-

tů. Mnohým to pomohlo vyrovnat se s novou situací, utvrdili se v tom, že jejich staří rodiče nejsou výjimkou a že jejich změněné chování nejsou naschvály. Když lidé vědí, jak správně o seniory pečovat, dělají to rádi a ani neuvažují, že by je na sklonku jejich života umístili do ústavního zařízení,“ pokračuje Jana Řehulková. Cílem projektu je, aby se rodinní pečovatelé setkávali, vzájemně se povzbuzovali a podporovali, aby si přitom předeávali zkušenosti, podělili se o radost i smutek. Denní stacionář jim pomůže přednáškovou činností na aktuální témata, odborným poradenstvím a také vliďným slovem. Vždyť má z čeho čerpat. Projekt už byl představen na komunitním plánování, kde dostal zelenou. Petra Thiemlová si od něj slibuje, že se více upevní domácí péče, zvláště s ohledem na fakt, že čekací lhůty v pobytových zařízeních pro seniory jsou v Opavě dlouhé: „Když se rodiny seznámí s nabízenou pomocí a pochopí, že díky ambulancním a terénním službám lze zvládnout i hodně obtížné situace, senioři tak budou moci zůstat déle doma.“

Setkání v rámci projektu „Máte doma seniora?“ se budou konat čtyřikrát ročně a první se uskuteční již ve středu 21. dubna v 15.30 hodin v Denním stacionáři pro seniory. Na programu budou informace o dávkách pro zdravotně postižené, příspěvcích na péči a informace o sociálních službách na území Opavy.

Radost se v březnu rozrostla o nováčky

Od března navštěvuje naši sociálně terapeutickou dílnu Radost třináct nových klientů a časem jich možná bude ještě více. Všichni jsou z organizace „Zámek Dolní Životice“, která je pobytovým zařízením pro dospělé muže se zdravotním postižením.

Nováčci se zatím zúčastňují jen pracovních aktivit, které bývají v pondělí, ve středu a v pátek dopoledne. Každý den přijíždí jedna skupina a podle slov vedoucí Lucie Bedrichové se všichni velmi dobře adaptovali. Se čtyřmi novými klienty jsme se v Radosti

setkali, abychom se zeptali, zda jsou v Charitě spokojeni. Stáňa zrovna došival peřinku, Jarek si maloval, Zdeněk tkal kobereček a David vyšíval na výkres své oblíbené písmeno „D“. Na otázku, jak se jim zde líbí, se ozvalo sborové „super“. David pak vysvětlil, že

některé kluky zná ještě ze školy, takže přátelské vztahy byly záhy obnoveny.

Pracovnice Radosti Marie Bajuzíková si pak pochvalovala, že jsou komunikativní a pohodoví. Jsou také zvyklí pomáhat si, například s docházkou na toaletu. „Jsem ráda, že naši stálí klienti nežárlí. Kdykoli přijde někdo nový, obvykle dobře do kolektivu zapadne. V případě tolika nových lidí byly trochu obavy,“ uvedla Bajuzíková. To potvrdila i Lucie Bedrichová: „Delší dobu jsme ty 'naše' připravovali, že přijdou další klienti, že budou zpočátku potřebovat jejich podporu, aby se zde cítili dobře. Zvládli to na jedničku. Přijali nové kamarády mezi sebe a všichni si brzy porozuměli.“

Rovněž sestřička, která k nám muže z Dolních Životic přiváží, potvrdila, že nové prostředí a nové zážitky jim dělají dobře a všichni se do Radosti vždy ohromně těší.

Stane se

• Zaměstnanci mají na Velký pátek volno

O Velikonocích budeme mít prodloužený víkend. Ředitel Charity Opava Jan Hanuš vyhlásil na 2. duben, kdy si připomínáme Velký pátek, pracovní volno. Takže i s pondělkem si zaměstnanci užijí celkem čtyři volné dny.

• Idea domova

Slezská univerzita Opava, Klub svaté Anežky Charity Opava a Česká křesťanská akademie Opava pořádají v úterý 27. dubna v 17 hodin přednášku nazvanou „Idea domova a idea otcovství“, tak jak toto téma ve svém díle zachytil Dr. Vladimír Neuwirth, blízký přítel otce Josefa Veselého. Přednáška se uskuteční v aule Slezské univerzity Na Rybníčku 1 a přednášet bude editor Robert Krumphanzl. Srdečně vás zveme.

• Přivítáme delegaci Moravskoslezského kraje

V úterý 13. dubna očekáváme v Charitě delegaci Komise pro občany se zdravotním postižením Rady Moravskoslezského kraje. Jak se nám podařilo zjistit, komise se zaměří především na problematiku zaměstnávání handicapovaných lidí v našich chráněných dílnách a na služby, které poskytujeme klientům s mentálním postižením v sociálně terapeutické dílně Radost. V rámci plánované pracovní návštěvy si delegace prohlédne Chráněnou technickou dílnu ve Velkých Hošticích, Chráněnou dílnu ve Vlašovičkách, obchůdek v Ternu, Chráněnou dílnu sv. Josefa a samozřejmě i sociálně terapeutickou dílnu Radost.

Napsali o nás

• Klienti stacionáře si připomenuli výročí

Paní Dagmar Justová dopovízá svou bezmála devadesátiletou maminku do stacionáře již více než rok. „Maminka se sem vždycky těší. Usmívá se, je vidět, že je spokojená. Někdy musíme zajít o víkendů až ke dveřím a zazvonit, abychom ji dokázali, že je zavřeno. Je to úžasné zařízení pro ni i pro nás,“ pochvalně hodnotila paní Dagmar. Péče o seniora je podle ní každodenní nepřetržitá služba, která zaměstnává a vyčerpává celou rodinu.

Region Opavsko,
23. března 2010

„Když přijímáme klienta, vím co bude dál,“

říká Libuše Smějová, žena, která doprovází nemocné na druhý břeh

Lidé se nebojí smrti tak moc jako umírání. Co následuje po smrti nikdo neví, můžeme se jen domnívat, můžeme se obávat nicoty nebo naopak, můžeme se těšit, že se sejdeme s těmi, které jsme milovali a kteří nám nikdy nepřestanou chybět. O umírání, zvláště je-li dlouhé a bolestivé, máme zcela reálnou představu – je kruté a bojíme se ho všichni bez rozdílu. Proto na ně raději nemyslíme. Libuše Smějová, vedoucí mobilní hospicové jednotky Pokojný přístav, si takový luxus dovolit nemůže. S lidmi, kteří umírají, je v každodenním kontaktu.

*** Většina sestřiček, poté co pozná nemocniční realitu, si po maturitě přeje pracovat na oddělení, kde se neumírají. Bylo to u Vás stejné, nebo jste byla už coby mladá absolventka připravena nastoupit tam, kam bude třeba?**

Řekla bych, že v tom jsem se nijak nelišila. Už na škole mě nejvíce zajímala chirurgie. Na chirurgii jsem i maturovala a požádala si o místo, konkrétně na traumatologickém oddělení. A byla jsem šťastná, když mně přijali. Na tomto oddělení se moc neumíralo, pacienti byli většinou mladší lidé po úrazech a pro mě osobně bylo povzbuzující vidět, jak se vrací ke zdraví. Určitě jsem v tom věku nebyla připravena na každodenní kontakt s umíráním, proto jsem ani neměla moc ráda internu, chirurgie mi vyhovovala. Po sedmi letech jsem ale z rodinných důvodů potřebovala práci jen na ranní směny a v nemocnici taková šance nebyla. Pak jsem se dověděla o Charitě a v roce 1998 jsem zde nastoupila jako sestra v Charitní ošetrovatelské službě.

*** Pokojný přístav vznikl právě před třemi lety, stejně dlouho jste jeho vedoucí. Věděla jste přesně do čeho jdete? Jaká jste měla očekávání a jak se naplnila?**

Před třemi lety přišel pan ředitel s nápadem, že se Charitní ošetrovatelsko-pečovatelská služba přetransformuje na tři samostatná střediska. Jedním z nich měl být mobilní hospic a já jsem dostala nabídku dělat vedoucí. Vzhledem k tomu, že to byla nová služba, jsem zpočátku měla trochu obavy, jak bude přijata jednak laickou, tak odbornou veřejností. Pak jsme s kolegyní Hankou Komárkovou strávily týden v ostravském mobilním hospicu Ondrášek, poznaly jsme jak to tam funguje a nabyly přesvědčení, že se jedná o opravdu potřebnou službu. Obavy ze mě rázem spadly a cítila jsem, že to půjde. Pustily jsme se do práce. Bylo třeba získat spoustu informací, vybavit se speciálními pomůckami, bez nichž by nešla služba kvalitně zajistit. Navázaly jsme kontakt s onkologií ve Fa-

kultní nemocnici v Ostravě a s onkologickou ambulancí v Opavě, odkud přichází největší procento klientů. Nový typ služby jsme musely představit i praktickým lékařům, kteří se dnes už ozyvají sami. Od své nové práce jsem čekala jedině, že budu lidem, kterým už moc času nezbyvá, pomáhat, aby závěr života mohli prožít důstojně doma mezi svými. A to se naplňuje s každým novým klientem.

*** Můžete představit posádku Pokojného přístavu?**
Kolik klientů jste z aty tři

roky doprovázeli v jejich umírání?

Sestry jsme jen dvě. Hanka Komárková a já. Jsme ale v těsném spojení s Charitní ošetrovatelskou službou, bez jejíž pomoci by to nešlo. Naše služba je nepřetržitá a sestry z CHOS nám pomáhají s pohotovostí, o víkendech, svátcích a při velkém množství pacientů. V našem týmu je dále onkolog MUDr. Petr Štěpánek, který u nás pracuje na dohodu a je pro nás opravdu důležitý. Na něj se můžeme kdykoliv obrátit jednak pro odbornou radu a taky víme, že nás vždy v naší náročné práci podrží. Těžko bychom se bez něj obešli. O duchovní potřeby našich klientů se stará kněz otec Jožka Motyka ze Stěbořic. Vysokou kvalitu našich služeb nám pomáhá udržet také dobrá spolupráce s MUDr. Dominikou Hermannovou z Ambulance bolesti a s MUDr. Margitou Nováčikovou z onkologické ambulance. Tak přibližně v tomto složení jsme se během tří let postarali asi o stoosmdesát klientů.

*** Pokojný přístav je jediný mo-**

bilní hospic v Opavě. Stačí to?

Je pravdou, že počet klientů každoročně stoupá. V loňském roce jsme už byli na hranici svých možností a málem jsme byli nuceni udělat stop stav. Nakonec jsme ale nikoho odmítnout nemuseli,

takže z tohoto hlediska jsou naše služby zřejmě postačující. Jsem ráda, že pan ředitel s tím napá-

je to proti mému přesvědčení. Obávám se, že každá věc je zneužitelná a rozhodovat o tom, kdo bude nebo nebude žít, by neměl žádný člověk. Na tuto problematiku je nutné pohlížet z mnoha úhlů. Nevím, jestli by všichni, kteří jsou dnes horlivými zastánci eutanázie, této možnosti využili, kdyby se sami ocitli v situaci nevléčitelně nemocného. Ze zkušenosti vím, že i tito lidé se ve většině případů drží života zuby nehty. A co se týče bolesti, jsem přesvědčena, že dnes již jsou opravdu účinné způsoby, jak ji ztlumit na únosnou míru.

*** Jak se vy sama vyrovnáváte s každodenním utrpením klientů?**

Snažím se být silná. Když přijímáme klienty, vím co bude následovat a musím se vůči tomu nějak obrnit. Jsou však situace, kdy se člověk nevyhne ani slzám. Vzpomínám například na naši nejmladší klientku. Bylo jí sedmatřicet let a měla dvě děti. Dojžděli jsme k ní po dobu půl roku dvakrát denně. Měla velmi těžkou diagnózu, která mává rychlý průběh. Skutečnost, že mohla být až do konce svých dnů mezi svými, jí život určitě o něco prodloužila a pomohla, aby ten půlrok prožila relativně v pohodě. Jinak osobně dělám vše pro to, abych doma myšlenky na práci vytěsnila a věnuji se rodině a koníčkům. Ne vždy se to daří. Naše služba trvá čtyřicet hodin, takže se nejednou stane, že někdo z klientů nebo spolupracovníků zavolá s nějakým problémem, o kterém pak stejně musíte uvažovat. Zatím se s tím dá žít. A v jednom mám velké štěstí. Teď jsme v Pokojném přístavu a s děvčaty z CHOS skvělým týmem a jsme si vzájemně oporou. Při tak náročné práci je to moc důležité.

*** Děkujeme za rozhovor**

LIBUŠE SMĚJOVÁ

NAROZENÁ: 24. 4. 1969
BYDLIŠTĚ: Malé Hoštice
RODINA: manžel Břetislav, dcera Monika, syn Marek
STUDIUM: Střední zdravotnická škola v Opavě, specializace v oboru geriatricie v Brně
ZAMĚSTNÁNÍ: Slezská nemocnice Opava, Charita Opava
ZÁLIBY: příroda, lyžování, turistika

*** Víme, že neuznáváte eutanázii. Proč? Lze bolest utlumit opravdu natolik, že je lze vydržet?**

Zdeněk: „Doktoři mi říkali, že bude hůř a je líp“

Nikdo by na něm nepoznal, že měl problém. Ví to on, lékaři a pár lidí v Charitě a v práci. Osmáctýřicetiletý Zdeněk je klientem Chráněného bydlení. Před dvaceti lety začal mít potíže v zaměstnání. Cítil se být pod tlakem a v houstnoucí atmosféře mu připadalo, že se mu stále někdo dívá pod ruce. Jeho psychika se začala hroutit.

Po nějaké době mu diagnostikovali schizofrenii a začal se léčit v psychiatrické léčebně. „Když člověk onemocní, tak se začne ptát sám sebe, co se vlastně děje a proč... Chvilí trvá, než se s tím srovná. Ale

to není jediný problém. Ne vždy se podaří nasadit od začátku léky, které mu opravdu pomáhají a které nemají nepříjemné vedlejší účinky,“ říká Zdeněk, který si právě s léky zažil své, než mu lékařka Nina

Drábková našla ty pravé. Dnes je mu dobře a na svět se dívá optimisticky. Přitom prognózy lékařů nebyly dobré. Připravovali ho na skutečnost, že časem bude spíše hůř než lépe. Kamarádi se odvrátili, někteří se začali chovat jinak a nebylo to vůbec příjemné. „Invalidní důchod a nečinnost, to je přímo vražedná kombinace,“ tvrdí Zdeněk. Pud sebezáchovy ho zavál do Prahy, kde chtěl začít nový život. Miloval fyziku, chtěl se jí věnovat profesionálně a na nějakou dobu se mu to i podařilo. Pracoval na katedře astronomie matematicko-fyzikální fakulty UK. Pak ale těžce onemocněla maminka v Novém Jičíně a Zdeňkovi nezbylo, než se vrátit domů a pečovat o ni. O práci už potom na malém městě nezavádil, těžko hledal přátele, byl sám a nakonec díky nízkému invalidnímu důchodu ztratil i bydlení. V roce 2004 nastal obrat. V léčebně Zdeňka nakontaktovali na pracovníka Charity Opava Pavla Viláška. „Dostal jsem novou životní šanci v podobě samostatného bydlení a potřebnou míru podpory.“ Po

dvou letech dokonce nastoupil do práce. Opavská firma Fokus zahájila nový program pracovní rehabilitace a Zdeněk tam dnes kompletuje hračky a další výrobky. Pochvaluje si příjemné pracovní klima. Do Charity pak dochází na různé aktivity, které skýtá středisko Chráněného bydlení. Baví jej výlety do okolí, sport a nejraději má vaření. Přes vysilující životní anabázi nic neztracuje. „Někdy je hůř, někdy je líp, ale nelituji těch dvaceti let a neberu je tak, že bych něco ztratil. V poslední době jsem našel i nové přátele. Bez Charity a Fokusu by se ale můj život určitě tak dobře nestabilizoval,“ míní Zdeněk, který se vrátil i ke svému koníčku – fyzice.

Pavel Vilášek pracuje s duševně nemocnými klienty už dlouho. Ze Zdeňka má radost, stejně jako má radost z každého klienta, který se chopí své šance a snaží se být co nejsamostatnější. „Je naším cílem vracet lidi v rámci jejich možnosti do normálního života, vždy je ale nutné, aby to chtěli i oni sami. Zdeněk chtěl, co více dodat...“

Masér Dan Soška se postavil osudu

S televizemi jako by se v Charitě roztrhnul pytel. Krátce po odvysílání reportáže o Pokojném přístavu a poté, co s našimi dobrovolnicemi natáčela televize Noe, přihlásila se opět TV Nova. Redaktor Marek Švidrnoch přijel do Jaktáře natočit reportáž o maséru střediska Wellness Danielu Soškově.

Zaujal jej jeho životní příběh. Není divu, Daniel Soška se utkal s nepřízní osudu, která razantně zasáhla do jeho života. Obstál se ctí. Psal se rok 2004, vracel se autem s rodinou z hor a náhle uprostřed jízdy, bez varování, začal ztrácet zrak. „Najednou jsem neviděl na dělicí čáry. Byl to pořádný šok. Musel jsem zastavit a manželka mě vystřídala,“ vzpomíná. Byl zmatečný a jako řidič z povolání pochopil, že musí okamžitě k doktorovi. Během pětidenní hospitalizace na očním oddělení lékaři vyvrátili svá podezření na zelený či šedý zákal. Ortel však byl ještě krutější. Pigmentová degenerace sítnice obou očí. V tomto případě je medicína bezmocná, onemocnění končí úplnou slepotou.

„Rok jsem byl doma, nudil jsem se a zároveň jsem prožíval muka. Báľ jsem se budoucnosti a toho,

co přijde. Věděl jsem ale, že dál tak žít nemohu a rozhodl jsem se, že to nevzdám. Šel jsem na úřad práce, a tam mi paní řekla, že bych mohl být masérem. Neváhal jsem ani chvíli a souhlasil jsem, že si udělám rekvalifikační kurz v Praze,“ líčí Soška dál svůj příběh. Pak už to měl jen krůček do opavské Charity, kde začal pracovat nejprve na čtyřhodinový úvazek. Práce maséra ho nadchla a dnes ji bere jako životní poslání. „Jsem šťastný mezi lidmi a hlavně, když jim mohu pomoci od bolesti. Největší odměnou je, když někoho namasíruji, a on se pak zeptá, kdy může přijít znovu.“

Když reportér TV Nova Marek Švidrnoch dokončil natáčení a balil si kameru, světil se, že takové silné osobnosti, jako je Daniel Soška, obdivuje: „Setkávám se denně s různými lidmi a s různými osudy. Každý, kdo se z nějakého důvodu octne až na dně, ale dokáže se zmobilizovat a postavit se ranám osudu, je u mě hrdina. Možná to zní staromódně, ale tak to prostě cítím.“

Reportáž byla odvysílána v neděli 28. února v odpoledních zprávách na TV Nova. Podívat se na ni můžete na archiv.nova.cz a pak už stačí vyhledat pořad podle data.

V dubnu se uskuteční sbírka šatstva

Naděje – středisko krizové pomoci Charity Opava pořádá již 4. ročník tradiční sbírky šatstva pro Diakonii Broumov, a to ve dnech 19. a 20. dubna. Chcete-li pomoci potřebným a zároveň si uvolnit šatník pro nové oblečení, máte jedinečnou šanci.

Vagóny budou přistaveny na nákladním nádraží ČD ve stanici Opava-Východ, na které se dostanete z Těšínské ulice kolem Lidlu a dále zamíříte dopravou na Kylešovskou ulici. Vjezd na nádraží je naproti penzionům Mirka a Věra. Nakládku bude probíhat 19. dubna od 8 do 17 hodin a 20. dubna rovněž od 8 hodin do naplnění vagonů, maximálně však do 17 hodin.

Jak uvedla vedoucí Naděje Veronika Fussová, přijímá se veškeré dámské, pánské a dětské letní i zimní oblečení. Uvítáme i nepoškozené kožené věci jako bundy, kabelky, pásky a peněženky, nepoškozené záclony různých rozměrů, larisy a vlněné deky, boty, příkrývky a pěrové polštáře, ne-

poškozené knihy, plyšové hračky a spací pytle. Lůžkoviny, ručníky, utěrky a metráž mohou být i poškozené. „Kromě uvedených věcí nevybíráme nic jiného. Dary nemohou být zatuchlé, špinavé a mokré. Vše pak musí být zabaleno do pytlů a tašek, krabice nejsou vhodné,“ upozorňuje na závěr Veronika Fussová. Během sbírky je možnost přispět také finančně na přepravu. Zůstatek poslouží Charitě Opava a klientům Naděje - střediska krizové pomoci.

Dodejme, že vámi darované věci pomohou nejen potřebným, ale také těm, kteří se zabývají jejich tříděním, což jsou většinou uživatelé azylových domů. V případě dalších dotazů se obraťte na Veroniku Fussovou, tel. 553 653 776.

••• Inzerce Charity

Prodáme

• Pro švadlenky

Prodám 2x průmyslový šicí stroj na 320 W, 1x průmyslový overloc 3 nitný s ořezem na 320 W, žehlicí stůl s odtahem páry, žehličku na 2 l vody a zkušební pannu s nastavením velikostí. Kontakt: 775 391 596

Poděkování

• Úspěšná přednáška

Ředitelka Střední školy poštovních a logistických služeb v Opavě Jindra Germaničová poděkovala Občanské poradně za přednášku její pracovnice Lucie Vehovské. Ocenila, jak studentům prezentovala problematiku úvěrů, exekucí a nebankovních půjček a následně s nimi vedla fundovanou diskuzi. V dopise dále napsala, že vystoupení Vehovské bylo studenty pozitivně hodnoceno a jistě přispěje k rozvoji finanční gramotnosti mladých lidí.

Náš tip

• Na nákupy do Terna

Kam se vydat na velikonoční a na každý velký nákup? Jediná správná odpověď zní: DO TERNA v Jaktari! Největší dobroty na sváteční stůl poříditě právě tady. Obstaráte-li si čipovou kartu, ušetříte za každý nákup až 5 procent z ceny a získáte mnoho dalších výhod. Více podrobností na www.odtempo.cz

••• Společenská kronika

Blahopřejeme

* Narozeniny v dubnu

V dubnu slaví své narozeniny naši zaměstnanci **Kateřina ARABASZOVÁ, Vojtěch BINAR, Petr BSIRSKÝ, Katarína DURKÁČOVÁ, Dana GILÍKOVÁ, Alena IHNATIŠINOVÁ, Jaroslav JAŠEK, Vladimír KNYBEL, Norbert KUBNÝ, Kamila KUPKOVÁ, Zuzana MACHOVÁ, Jarmila MIČKOVÁ, Ilona MICHALČÍKOVÁ, Gabriela PIŠOVÁ, Brigita POHANĚLOVÁ, Pavel RYCHTA, Andrea SAKREIDOVÁ, Libuše SMĚJOVÁ, Martina STOKLASOVÁ, Jiří TOTKA, Barbora VÁVROVÁ a Hynek ZÁVORKA.** Všem přejeme hodně štěstí, zdraví, lásky a Božího požehnání.

Redakce

* Milá **KATARÍNO**, ke Tvým narozeninám Ti přejeme vše nejlepší, hodně štěstí, zdraví, lásky a Božího požehnání. Ať se Ti v životě splní vše, co si přeješ.

Romana, Radka, Lucka, Veronika, Hanka, Katka

* Na stole dort a ve váze kytice – přejeme zdraví a štěstí co nejvíce. Svě narozeniny v dubnu oslaví **Ilona MICHALČÍKOVÁ, Petr BSIRSKÝ, Jarmila MIČKOVÁ, Kamila KUPKOVÁ a Marcela RYBÁŘOVÁ.** Všechno nejlepší přejí.

Zaměstnanci Chráněné dílny sv. Josefa

* Život Vám píše zase o rok víc, slovíčkem psaným chtěli bychom říct – žijte podle svého, mějte pevné zdraví a narozeniny oslavte tak, jak vás to baví! Naším milým kolegyním **Brigitě POHANĚLOVÉ a Libuši SMĚJOVÉ** přejeme všechno nejlepší, hodně lásky a Božího požehnání.

Sekce služeb seniorům a zdravotnických zařízení

Vinšujeme dlouhý život a zdraví pevné jako skála. A s každým rokem více moudrosti, ať láska ve vašem srdci sálá a vaše cesta ať je cestou radosti! Našemu milému vedoucímu **Hynku ZÁVORKOVI** přejeme k narozeninám, ať se mu splní všechna přání a ať je i nadále plný optimismu.

všichni z Mravenečku

Veselé Velikonoce

**ŠTĚSTĚ A VESELÉ
VELIKONOČNÍ SVÁTKY**

**PŘEJE VŠEM
REDAKCE DOMOVNÍKU**

••• Info servis

Informujeme

• Dny otevřených dveří

V březnu se v Charitě uskutečnily dva Dny otevřených dveří. Oba měly mimořádný úspěch. První pořádala střediska Linka důvěry, Naděje a Občanská poradna. Zde málem pochyběla místa a pracovnice musely v poslední chvíli shánět další židle. Akce se totiž zúčastnilo více než třicet zástupců nejrůznějších institucí, což předčilo očekávání. Přítomní kvitovali s uznáním přednášky na aktuální témata a zajímali se také o formy pomoci, kterou naše střediska nabízejí občanům v krizových situacích. Pět institucí pak projevilo zájem, aby Lucie Vehovská přednášela o dluhové pasti také jejich klientům a zaměstnancům. Druhý Den otevřených dveří se uskutečnil v Denním stacionáři pro seniory a podívat se přišlo kolem padesáti návštěvníků. Mezi nimi byla i ředitelka Oblastní charity Pelhřimov Barbara Litomiská, shodou okolností dcera jedné z bývalých klientek stacionáře. Jak nám sdělila, s vedoucí Janou Řehulkovou si už domluvila další setkání, tentokrát ryze pracovní. „Přivezu sem kolegyně z našeho městského zařízení, aby se přišly podívat, protože to děláte opravdu moc dobře,“ řekla na závěr Barbara Litomiská.

• Poradna pro rozvoj osobnosti

Charita Opava pronajala prostory na Kylešovské ulici 10 Poradně pro rozvoj osobnosti a mezilidských vztahů. Tato poradna je určena všem, kteří mají problémy v osobním nebo pracovním životě a chtějí by svůj život změnit k lepšímu, těm kteří hledají jeho smysl, či by se rádi zbavili zlovyků a závislosti. Konzultaci si můžete objednat u Mgr. Killnarové denně od 17 do 22 hodin na tel.: 605 514 288. Cena za hodinu je 450,- Kč.

Nepropásněte

• Mše za Charitu Opava

Mše sv. za Charitu Opava jsou slouženy pravidelně každý čtvrtek v 7 hodin v kostele sv. Petra a Pavla v Jaktari. Zveme vás ke společné modlitbě za klienty i pracovníky a dobré dílo Charity Opava.

••• Listárna Domovníka

Pohlazení po duši

Povzbuzení, úsměv, pohlazení po duši... Tak nějak můžeme nazvat chvíle, které spolu a s Kristem prožijí lidé ochotní být spolu, naslouchat jeden druhému a těšit se z daru společenství. Sobota 13. března byla pro pracovní tým Klubu sv. Anežky, pro zaměstnance Denního stacionáře pro senio-

ry a dobrovolníka otce Kryštofa příležitostí naplnit svůj volný čas tímto způsobem. Všechny nás znovu a nově oslovil příběh setkání samařské ženy s Ježíšem, působivě provázený slovem otce Kryštofa a následně pak tichá chvíle našeho setkání s Kristem v kapli minoritského kláštera. Kromě tohoto programu jsme také zpívali, pojídali dobroty

a hodně se nasmáli. Zabývali jsme se i profesními otázkami naší služby seniorům – zaměstnaneckými i dobrovolnickými. Bylo to radostné setkání. Naplnilo nás důvěrou, že dobrý Bůh se o nás stará a že jeho pozvání ke spolupráci je pro nás darem i nadějí.

Olga RAMPÁČKOVÁ

Pište nám!

Listárna zpravodaje Domovník je určena vašim názorům, připomínkám a postřehům. Svě příspěvky pošlete na adresu ivana.harazimova@centrum.cz. Těšíme se na ně!